

TAJNÝ CÍRKUS

Diana Mašlejová

Ilustrovala
Katarína Gasko

Albatros

Diana Mašlejová /

TAJNÝ CIRKUS

Ilustrovala Katarína Gasko

Albatros

Přeložil Milan Žáček

Translation © Milan Žáček, 2016

© Diana Mašlejová, 2016

Illustrations © Katarína Gasko, 2016

ISBN 978-80-00-04212-1

Představte si cirkus. Ale pozor! Ne takový, který přijede na louku, postaví šapitó a udusá trávu. Mám na mysli úplně jiný cirkus, neviditelný! Nebojte se, neschovává se pod čarovný plášť kouzelníka ani nemá velikost dětské botičky, je zkrátka pečlivě ukrytý před zraky lidí. Téměř nikdo o něm neví, nikdo o něm neslyšel, ani neuslyší. Je to totiž tajný cirkus. A představte si, že tento tajný cirkus se najednou objeví pod vašim domem ve sklepě, u babičky v komoře (samozřejmě pokud by to byla opravdu obrovská komora) nebo u tety Běty v kuchyni. Že jste o něčem takovém ještě neslyšeli? To nic, ani já. Tedy dokud jsem ho nespatriřila na vlastní oči. A přesně o tom vám chci vyprávět.

Ten náš tajný cirkus, to je taková podivná věc. Přes den se všichni tváří, jako by neexistoval, ale sotva nastane první noc v měsíci, začnou se najednou dívat hotové divy. Dutemple je jeden ze dvou nejlepších tajných cirkusů na světě (o tom, který je ten druhý, vám povím později) a shodou okolností se nachází ve Francii. A protože je Dutemple nejlepší, není jen tak pro leckoho. Navštěvují ho pouze velcí páni ve fraku, dámy v barevných kloboucích a sem tam vpustí principál na představení i nějaké to natěšené dítě z ulice.

A teď to důležité! Cirkus Dutemple je přes den jen obyčejný hotel. Vznikl už velmi dávno v jedné malé pařížské uličce, a přesně na druhé straně přes řeku se nachází slavná Eiffelova věž. Ale kam se hrabe Eiffelovka na nepřekonatelný, jedinečný, fantastický cirkus Dutemple! Kdyby byla menší, možná by ji principál z lítosti vzal dovnitř, ale jelikož je Eiffelovka obrovská, musí jen tiše stát, závidět a občas svítit. Jak se tenhle malý pařížský hotel jmenuje, to vám prozradit nesmím (slíbila jsem to principálovi), ale můžu vám říct, že má jen tři poschodí, deset pokojů, malou recepci a docela nový výtah, který vyrobili pro líné turisty.

Náš hotel, nazvěme ho pracovně třeba Bonpin, má ale i podzemí. Zamčené – tajné útroby, do kterých kdybyste nakoukli (ale to se ještě žádnému jinému turistovi

vi kromě mě nepodařilo), spatřili byste nádherné pódium se zdobenými kulisami, které malovala slavná japonská umělkyně Tseng-Kjang, a před ním hlediště s červenými sametovými sedadly s černými růžemi, které vyšívala principálova babička Eleonora. A právě tady, v místnosti bez oken, kde v noci svítí pouze velké svíce z jednoho starého francouzského zámku, se jednou do měsíce odehrává představení slavného cirkusu Dutemple.

Ale přesuňme se prozatím z podzemí cirkusu o poschodí výš, kde právě rodinka turistů tlačí své kufry k recepci hotelu Bonpin. Vypasený chlapec s tabletem, malé děvčátko se zrzavými vlasy a jahodovým lízátkem, unavený tatínek a vyčerpaná maminka. Rodinka přivlekla zavazadla k dřevěnému pultu, zpoza něhož vykoukla směšná hlava recepční Hildy.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se Hilda, v běžném životě recepční, v tajném cirkusáckém světě artistka s ohnivými kruhy.

„Máme tu nocovat... promiňte jíst... ach, pardon, ubytovat se na tři dny,“ řekne z posledních sil tatínek.

„Myslím, že za sebou máte dlouhou cestu. Dám vám tedy pokoj, ve kterém budete spát sladce jak v cukrové vatě,“ mrkla Hilda na holčičku, která překvapením přestala lízat jahodové lízátko. Maminka si ztěžka vzdychla. Ještě nikdy v hotelu nespala sladce a vůbec si neumí představit, jestli je příjemné spát v cukrové vatě. Ale Hilda ví svoje a vůbec nebyla překvapená, když jí rodinka při odjezdu řekla, že se jí v Paříži zdálo o samých sladkostech.

Hilda kráčela s rodinkou po schodech do třetího poschodí, protože se opět pokazil výtah. Má mohutné tělo, husté zlaté vlasy, které vypadají jako prales, velké růžové líce a fialové našaržené šaty. Tatínkovi se zdál její vzhled a oblečení velmi podivné, ale ještě víc by ho překvapilo, kdyby uviděl malého kulíška, jak nenápadně vykukuje z Hildiných vlasů. Kulíška, nejmenší evropské sovičky, si ovšem všimla holčička. A protože to byla chytrá holčička, ani nemukla.

Hilda s rodinkou už byla téměř ve druhém poschodí, když z jednoho pokoje vyšel Oliver. V běžném životě hotelový instalatér, v tajném cirkusáckém světě žonglér, který umí ve vzduchu přehazovat třiatřicet hrášků a přitom stát jednou nohou na provaze uchyceném sto třiatřicet centimetrů nad zemí. Oliver právě vyšel

z pokoje číslo 7, kde se pokazila žárovka. Ve svém velkém kufříku však neměl pouze šroubovák, kladivo, vrtačku a kleště, jak předpokládal cestou umořený tatínek (který je mimochodem také instalatér), ale i kosmana, nejmenší opičku na světě. Tu už nespatriła ani maminka, ani tatínek, ani holčička. Brášku jsme vynechali, protože ten si už od francouzských hranic hrál s tabletem. Oliver je malý chlapík s velikým břichem, modrobílým pruhovaným tričkem, modrobílými pruhovanými kalhotami a modrobílými pruhovanými ponožkami. Když je venku zima, nosí i modrobílou pruhovanou bundu, čepici, rukavice a tak dále, však si to umíte představit... Pochází kdesi od moře, a tak si svůj rodný kraj připomíná alespoň oblečením, poněvadž s vodou se ještě žonglovat nenaučil.

Oliver je velmi silný a dobrácky a Hildu má rád mnohem víc než jako kolegyni z běžného i tajného cirkusáckého života. I ona jeho. Problém je však v tom, že Hildina sovička a Oliverova opička se už dlouhá léta nesnášejí, a ani jednomu z nich se tento problém ještě nepodařilo vyřešit. Ale o tom potom.

Hilda prošla kolem Olivera a pošeptala mu: „Zase nejezdí výtah. Má to na svědomí ten tvůj kosman? Nevěšel se jen tak náhodou na elektrické šňůry?“

Oliver zavrtí hlavou a odpoví: „Tentokrát ne. Je za tím Eda velký. Zkoušel zvednout výtah na pravém prostředníku.“ Hilda si povzdechla a pokračovala s rodinkou do nejvyššího poschodí.

Ach, Eda velký, to je vám tedy případ. V cirkusu Dutemple má nezaměnitelné místo. Je to největší a nejsilnější člověk, jakého jste kdy viděli. Skříň uzvedne na malíčku, auto na palci a ukazováku a nákladák levou rukou (někdy i pravou, ale to jen v létě). Eda velký je super silák, ale kde mu příroda nadělila, tam mu i sebrala. Edu velkého rozpláče každá maličkost. Proto většinu svého času nacvičuje tajné cirkusácké kousky a hotelu pomáhá jen tehdy, když je potřeba vyměnit starou vanu, otočit postel nebo posunout stěnu.

Rodinka na výletě v Paříži se už dostala na poslední, třetí poschodí. Tatínek si utíral pot z čela, maminka se snažila zdolat poslední schod s kufrem s porouchaným kolečkem. V nejvyšším poschodí byly dva hotelové pokoje rodinného typu. Manželé s dětmi tak pro sebe mají celé podkroví, houpací síť a malou trampolínu. S těmito vymoženostmi je Hilda po chvíli obeznámila a tatínkovi to připadalo velmi zvláštní, protože ještě neslyšel o hotelu s trampolínou v pokoji. Ale to nic, maminka ji využila jako odkládiště kufrů, protože jejímu synáčkovi stačí nabíječka na tablet a dcerku skákání nezajímá.

Ve třetím poschodí se však kromě pokojů pro hosty nacházela i hlavní kancelář ředitele hotelu, Antoana Lapatita, vysokého hubeného pána s moudrýma očima a dlouhýma rukama, v běžném životě majitele hotelu Bonpin, v tajném cirkusáckém světě hlavního principála cirkusu Dutemple. Choreografa, režiséra, psychologa, přítele a kouzelníka s nejpropracovanějšími triky, které se ještě nikdy nikomu nepodařilo rozlousknout. Ani jeden.

Antoan vyšel ze své kanceláře, podal ruku každému z hostů, holčičku pohlídl po hlavě a Hildině sovičce dal nenápadně do zobáčku kousíček zázvorového bonbonu. Hilda zastavila před pokojem číslo 10, z kapsy velké fialové sukně vytáhla zlatý klíč a otevřela. Manželé radostí zavýskali. Tak velký pokoj si nepředstavovali ani

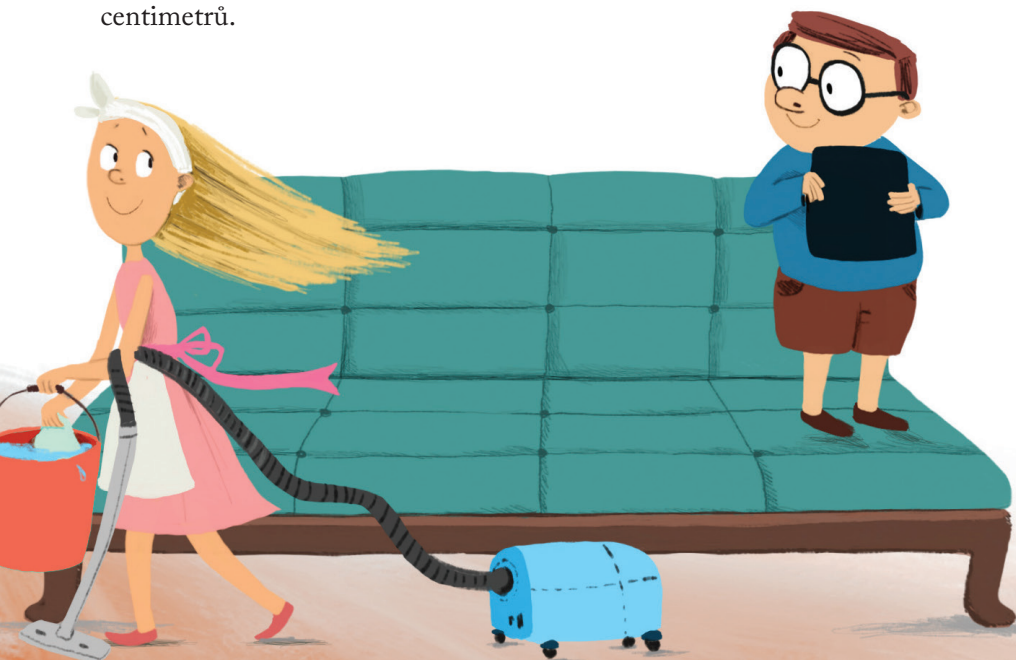
v těch nejtajnějších snech. Nebesa, obrovská bílá okna, obrazy staré Paříže a zdobená rohová vana... Cítili se chvíli jako na svatební cestě. I holčičce se pokoj pozdával a hned šla vyzkoušet houpací síť. Ale ještě předtím, než se jí to podařilo, vyšla z koupelny drobná osoba, uklízečka Ela.

Ela na chvíli vyrazila dech všem přítomným kromě Hildy, která ji znala už dlouhá léta. Dokonce i bráška na okamžik odtrhl oči od monitoru. Ale opravdu jen na sekundu. Ela byla zosobněním princezny v reálném světě, a proto se u jejího vzhledu na chvíli zastavíme. Když se tak nad tím maminka zamýšlela, neuměla ani říct, co je na Ele nejkrásnější. Že by ty její velké zelené oči, dlouhé vlasy, povlávající ve větru, i když v pokoji žádný vítr nefoukal, nebo rty jako jahůdky? Inu, těžko říct, ale i Elina chůze byla stejně půvabná. Ela totiž nechodí, ona se vznáší.

„Je neuvěřitelné, jak může být taková krasavice jenom obyčejnou uklízečkou,“ svěřila se maminka tatínkovi, když se zavřely dveře. Tatínek mlčky pokrčil rameny a svalil se na obrovskou postel. Za dvě a půl sekundy tvrdě usnul.

Maminka se potom už nikdy nedozvěděla, že Ela je uklízečka pouze v běžném životě, ale v tajném cirkusáckém světě jejímu tanečnímu umění vzdávají hold tisíce diváků. Baletka Ela umí ve vzduchu udělat deset otoček a přistát po nich na špičce své maličké nohy, jako by se nechumelilo.

Možná i vás napadla otázka, proč místo cirkusu není skutečnou baletkou ve skutečném velkém divadle? Kdybyste docela náhodou, úplně nepravděpodobnou shodou okolností, někdy baletku Elu potkali, nikdy se jí na to prosím neptejte. Trvalo jí až příliš dlouho, než se smířila s tím, že je na baletku příliš malá. A i když všichni ředitelé divadel vědí, že ona je nejlepší primabalerínou na světě, nemohli si dovolit obsadit tanečnici, která měří sotva sto dvacet centimetrů.

A jak se Ela do cirkusu Dutemple vlastně dostala? Bylo to před mnoha lety, když zklamaně kráčela z krásné budovy pařížského baletu a vůbec si nevšimla, že ji někdo nenápadně sleduje. Ronila jednu slzu za druhou a měla pocit, že je najednou ještě menší než ve skutečnosti. Celá uplakaná se posadila do malého parku, když tu se zničehonic mezi hejny holubů objevil pohledný a tehdy ještě mladý Antoan Lapatit. Ela nemohla ani v nejmenším tušit, že jde o kouzelníka první světové třídy, který právě hledal posledního uměleckého kolegu. Viděla v něm jen sympatického muže, kterému všichni holubi sedí na ramenou. Podezírala ho, že si své závrtně dlouhé ruce obsypal zrním. Ale když holubi znenadání vzletli a vytvořili nad Antoanovou hlavou siluetu srdce, překvapeně pozvedla své velké zelené oči.

Antoan si s laskavým svolením ke slečně Ele přisedl a zeptal se jí, na co by měla chuť. Ela se napřed pobaveně zasmála, ale když viděla, že mladý pán myslí svou otázkou vážně, potichu odpověděla: „Na jablečný koláč mojí babičky. Tohle přání ale už navždy zůstane jen mým snem.“

Vtom si Antoan Lapatit vsunul dlouhé ruce za záda, a když je vytáhl, držel v ruce talířek s babiččíným jablečným koláčem. Ela v té chvíli úplně ztratila dech. Poznávala nejen koláč, ale i talířek malovaný modrými labutěmi. I tenhle měl rozbitý okraj a navíc přesně na stejném místě.

„Ach!“ vyhrkla.

„Neochutnáte?“ zeptal se úplně klidně Antoan a narovnal si šedý švihácký klobouk.

„Můžu?“ špitla Ela.

„Jen neváhejte. Je tu pro vás. Babička vás pozdravuje a vzkazuje vám, že se co nevidět dostaví příležitost vašeho života.“

Zatímco si Ela nevěřičně pochutnávala na koláčku, Antoan se rozpovídal. „Vaše vystoupení sleduji už několik měsíců. Jste výjimečně talentovaná a půvabná, jste hotový div světového baletu. Víím, že vaším snem bylo stanout na prknech Národního divadla, jenže,“ Antoan se naklonil k maličkému Elinu oušku a zašeptal, „tohle by vaše možnosti pouze omezovalo. Vy, Elo, máte dar dělat ty nejvýjimečnější a nejfantastičtější kousky na světě!“

Ela si slušně otřela rty do kapesníku. „Nerozumím vám. Jaké kousky?“

Antoan se usmál a chytil ji za ruku.

Jako by lusknutím prstů se najednou ocitli v jakémsi divadle. Všude se tetelily vysoké svíce a rozlévala omamná vůně čerstvých růží. „Vítejte v mém soukromém cirkusu Dutemple,“ uklonil se Antoan.

„Kde to jsme a jak jsme se sem dostali?“ lapala po dechu dočista vyjevená Ela.

„Ach, moje milá, to vám povím jindy. Teď vás poprosím o malou dávku vaší ctěné pozornosti,“ odpověděl Antoan a silně zatleskal.

Nato se zvedla opona a na jeviště vyšla Hilda s ohnivými kruhy. Její nebezpečné a fascinující divadlo s ohněm Ele natolik popletlo hlavu, vystrašilo ji, pobavilo a ohromilo, že vůbec nevěděla, který pocit v ní vlastně převážil. A když na scénu přišel Oliver s třiatřiceti hrášky, kterými si ve vzduchu pohazoval, zatímco se kutálel po zemi a dělal kotrmelce, Ela byla úplně zhypnotizovaná magií cirkusáckého představení. Ale třešnička na dortu ji teprve čekala. Ve dveřích se objevil obrovský a silný Eda velký. Ela si úlekem zakryla rukou ústa, takového obra ještě v životě neviděla. Edův úsměv si ji však okamžitě získal, a když ji zvedl na malíčku levé ruky, smála se se štěstím, jako už dlouho ne. Cirkus Dutemple Elu přijal do rodiny. Ano, možná si občas vzpomněla, jaké to bylo tancovat balet v divadle (hlavně, když uklízela hotelový pokoj po nevychovaných dětech), ale tajný cirkusácký život pod hotelem Bonpin by nikdy za nic nevyměnila. Na to vám můžu dát klidně i čestné slovo.

Hilda, Oliver, Eda velký a Ela. Cirkus Dutemple. Principál Antoan Lapatit usedl do svého křesla v podkroví hotelu a otevřel velkou, hedvábím potaženou knihu. Co v ní bylo? Nic. Zatím nic.

Antoanovi ji věnoval jeho dědeček, vzácný člověk a výjimečný kouzelník. Řekl tehdy malému vnukovi pouze jednu jedinou větu: „Pokud někdy najdeš svůj cirkus, sem si zapisuj představení.“

Lapatitu juniorovi bylo toho dne teprve deset let a vůbec nevěděl, jestli se někdy skutečně stane kouzelníkem. Dědeček ho toho sice hodně naučil – ale to víte... Je vám deset, jeden den chcete být astronautem, druhý hasičem a třetí si hrát v bazénu. Knihu si však Antoan přece jen ponechal, ale vynést tu obrovskou věc do svého pokoje ho stálo všechny dětské síly.

Když o několik let později dospělý Antoan otevíral obrovský červený zápisník, chápal všechno, co měl dědeček na mysli. Že najít cirkus neznamena jen najít obyčejný, ledašjaký cirkus. Znamená to mít ten nejlepší cirkus na světě a tu nejlepší rodinu. Věděl, že to jednoduše musí cítit. Nebo že napsat představení, to vám je jako vyrobit film. Sice nevím přesně, co znamená vyrobit film, ale vytvořit cirkusácké představení je hotová alchymie. Každý jeden trik musí být nový, neokoukaný, dechberoucí, fascinující, zábavný, dojemný, neuvěřitelný a nepřekonatelný. A to už chce pořádnou knihu.

Takže Antoan Lapatit vzal do ruky pero a pro svůj nový cirkus (který mimochodem hledal víc než deset let) se jal vymýšlet první představení. Už už směřovalo jeho pero v rovné přímce k papíru, když se najednou rozdrnčel hotelový zvonek. Antoan zůstal chvíli sedět. Kdo to může být? Vždyť šli všichni na procházku do parku a hosty dnes nečekáme!? Asi omyl... uznal nakonec. Když zvonek utichl, opět se pohodlně usadil, připravený pustit se do práce.

„Crrrrn,“ přehlušilo jeho myšlenky. Antoan vstal a rychlými skoky zdolával jeden schod za druhým – výtah tehdy hotel Bonpin ještě neměl. Jakmile byl v přízemí, sklouzl se po podlaze až ke vstupním dveřím (no, to byste museli vidět na vlastní oči) a otevřel. Kdo tam stál? Nikdo. Antoan udělal krok kupředu a vytočil svůj dlouhý krk napřed doleva, potom doprava a také nahoru – přece jen nikdy nevíte. Nic. Otočil se, když vtom se zvonek opět rozezvonil, a pak spatřil něco nevidaného. Malého psa, se třemi tlapkami přilepenými ke zdi, a čtvrtou, která neúnavně zvonila. Na chvíli se zarazil a v úžasu si raději promnul oči. Tehdy pejsek seskočil ze zdi, vběhl do dveří a zastavil se za rohem – z pozdějších úvah vyplynulo, že nechtěl, aby ho někdo zahlédl. Antoan zavřel dveře a k pejskovi si dřep.

„Co tě sem přivedlo, maličký?“ pohládl návštěvníka po husté srsti.

„Jmenuji se Kozet. Jsem pes dlouhosrstý, poddruh tibetský španěl.“

Antoan Lapatit zažil v té chvíli obrovský šok. Nikdy předtím totiž žádnému zvířeti nerozuměl. Že by Kozet uměl mluvit? Neuměl. To jen principál malému návštěvníkovi rozuměl. A že to byl krásný kousek, přímo výstavní, o tom nemohlo být pochyb. Huňatá srst se mu leskla, jako by ji někdo posypal hvězdným prachem, velké hnědé oči svítily odvahou a laskavostí, a starostlivě načesaný ocásek bez přestání švihal sem a tam.

„Přišel jsem se připojit k cirkusu. Jsem výjimečně talentovaný pes,“ řekl Kozet.

Kdybychom tam stáli my, slyšeli bychom jen obyčejné poštekávání. Antoan však překvapeně zvedl levé obočí. „A výjimečně sebejistý, milý pejsku. Že jsi roztomiloučký, to je jasné. Ale v mém cirkusu můžou být jen ti nejlepší. A vůbec, kde ses dozvěděl o cirkusu Dutemple?“ Kozet přicupital k principálovi a něco mu zašeptal do ucha. „Óóó, no tohle!“ kroutil hlavou Antoan. Potom se narovnal a obě dlouhé ruce si založil v bok. Ramena širší než věšák se mu nakláněla ze strany na stranu. „Podívej se, pejsku, můžeš u nás zůstat, hned jsme si porozuměli a to se stává jen zřídkakdy. Budeš můj mazlíček a věrný přítel, ale do cirkusu tě přijmout nemůžeme. To by ses musel předvést.“

Kozet dvakrát zaštěkal, což v psí řeči znamená „ano, rád a hned“ a vydal se spolu se svým novým páníčkem do podzemí pařížského hotelu Bonpin. „Máš to tady hezké, jen co je pravda,“ komentoval cestou. Antoan Lapatit pokrčil rameny, ale to jen tak na oko, aby před pejskem nevypadal příliš namyšleně.

„Tak se tedy předved,“ sedl si Antoan do hlediště, do svého oblíbeného sameťového křesla. Jenže Kozet pouze vyběhl na pódium a zůstal tam stát. „Zvláštní,“ pomyslel si principál. Antoan čekal cokoliv, ale určitě ne nic. „Proč tam jen tak stojíš, vždyť jsi říkal, že chceš ukázat svoje psí kusy!“ nechápal. Ale Kozet se tvářil klidně.

„A proč tam ty jen tak sedíš? Viděl jsi někdy pejska, aby předváděl triky bez páníčka? Pojď sem a něco mi přikáž.“

Antoan opravdu netušil, jak to s domácími zvířaty chodí. Nikdy žádné neměl, protože jeho babička měla astma a navíc byla alergická na všechny psy a kočičí chlupy. A už vůbec nevěděl, jak to chodí s cirkusáckými zvířaty. Co už, vstal z pohodlného křesla, do kterého si tu a tam chodil pospat, a vydal se na pódium. „A co ti mám přikázat?“

Kozet zaštěkal. „Cokoliv. To je přece na tobě.“

Antoan přemýšlel a začal s jednoduchým „sedni, lehni, zaštěkej, hoň se za oca-sem, vyskoč, postav se na zadní“. Všechno hned napoprvé splněno.

„A teď pamlsek,“ řekl Kozet.

„Proč?“ zeptal se Antoan.

„Ajéje, s tebou bude ale práce. Copak nevíš, že když pes splní úkol, má dostat pamlsek? Tys snad nikdy neviděl žádného psa.“ Antoan uposlechl, ruce si schoval za záda a vzápětí vyčaroval parádní voňavou kostičku.

„Milý Kozete, jsi šikovný, ale na cirkus to není.“ Kozet kostičku odkopl do kouta.

„Ale vždyť jsi mi nic pořádného nepřikázal. Nemůžu za to, že nemáš fantazii. Zkus pokračovat.“ Antoan si povzdechl a rychle se snažil rozpomenout, co by tak mohl psíkovi přikázat.

„Tohle ale nepůjde,“ zamručel si nakonec sám pro sebe.

„No jen to zkus,“ vyzval ho Kozet.

„Tak tedy, Kozete, poskakuj na jedné noze,“ přikázal mu. A podívejme, Kozet se postavil na levou zadní tlapku a začal na ní šikovně poskakovat. V té chvíli nakoukly do podzemního divadla Ela s Hildou, které se právě vrátily z procházky pařížskými uličkami. Když uviděly psa na jedné noze, byly z toho celé pař. „Kozete, podívej, ta menší půvabná slečna je Ela. Přines mi její kabelku.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.